

א שבת אין מדרשה

יוצא לאור על ידי תלמידי המדרשה החסידית לצעירים

דבר ראש המדרשה הרב מנחם בומבר

"אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעִשְׂתֶּם אֹתָם" (כו ג')

המשמעות של מצוות התורה, אותם אנו מצווים לקיים ולשמור. היא, לגרום לאדם לפעול, נגד הנייטיבה הטבעית שלו.

התורה, לא מצווה אותנו לנשום. משום שאנו ממילא עושים פעולה זו באופן אינסטינקטיבי, ללא מאמץ מיוחד.

אך היות, ויתכן שתהיה לנו נטייה לאגור כסף ללא חשבון. באה התורה ומבקשת מאתנו להפריש מההכנסות שלנו עשירית, ולתת לצדקה. אילו כל אדם היה נותן מכספו לעניים, באופן טבעי, בקלות ובשמחה, התורה לא הייתה מצווה אותנו להפריש מעשרות.

מטרתן של המצוות: להצמיח אותנו, לבנות את אישיותנו ולהפוך את החולשות שלנו לעוצמות. כשאדם מקפיד בכל דרכיו והליכותיו, לקיים את דברי התורה הקדושה. למרות הקושי והעצלות הטבעית. על ידי דחיית סיפוקים ועבודה עצמית, הוא בעצם בונה את עצמו בצורה הטובה ביותר.

ידוע שהקב"ה אינו מעמיד אותנו בפני מבחנים קשים יותר מיכולותינו, שלא נהיה מסוגלים לעמוד בהם.

הדבר הכי נורא שעלול לקרות חלילה בחייו של האדם הוא כשהאמונה נלקחת ממנו. בהעדר אמון נה הוא משליך את התסכול לכל עבר וחי חי צער. מכאן שלכל אחד בחיים יש קשיים. הקשיים הם חלק מהחיים, הם הניסיונות שלנו. כאשר אנחנו מתגברים על הניסיונות, אז אנחנו בעצם ממלאים את השליחות שלמענה באנו לעולם.

שבת שלום!

פנינים יקרים מוגש ע"י תלמידי המדרשה

הבה"ח אברהם בוימל ני"ו נציג שיעור ב' במועצת התלמידים "אם בחוקותי תלכו" (ויקרא כ"ג, ג')

ברש"י – אם בחוקותי תלכו – שתהיו עמלים בתורה. מספרים על השרף מקוצק זיע"א, שאמר פעם לאביו של הגאון הקדוש רבי אברהם מסוכוטשוב זיע"א, שבנו העילוי הוא: "מתפלל גדול", ויש לו כוח גדול בתפילה, אבל הוא מפחד שזה יזיק לו לכח השכל שלו.

אותם מילים שאמר, לא היו מובנים לשומעים. ראשית, הם לא ראו אצלו עבודה מיוחדת ויתרה בתפילה. שנית, כיצד זה מתקשר לכוח השכל שלו?

ניגש אחד, אל רבי אברהם העילוי בעצמו ושאלו לפרש וביקש ממנו שיסביר לו את דברי הרב הקדוש. ענהו רבי אברהם בתמימות: "שעון אחד היה ברשותי, שמאוד נהניתי ממנו, כיון שאיתו הייתי מכוון את הזמן ללימוד ולתפילה וכו'. פעם אחת התקלקלו הגלגלים שמפעילים את השעון, והשעון הפסיק לעבוד".

ממשיך רבי אברהם לספר: "לא היה לי די כסף לקחת את זה לתיקון, ובכיתי לפני הקב"ה שיעורני. ולפתע השעון חזר לקדמותו, הגלגלים המשיכו לפעול ללא שום בעיה. ומשארית שתפילתי נשמעה למעלה, אזי נהגתי בכל פעם שהייתה לי בעיה בכל עניין, לבכות לה' שיעורני, וכך היה, כל דבר פשוט הסתדר. והרבי הקדוש הבחין בכך, ולכן אמר שיש לי כח גדול בתפילה, אך הוא חושש על כוח השכל שלי, שכן עיקר השגת התורה הוא ע"י יגיעה ועבודה רבה – שתהיו עמלים בתורה".

הבה"ח שמואל זלצמן ני"ו – שיעור ב'

כתוב בפרשה: "אם בחוקותי תלכו" בעל התניא מסביר: שבחוקותי זה מלשון חקיקה. כידוע יש כתיבה ויש חקיקה. – כתיבה, למרות שהדיו והקלף מתמזגים יחדו, זה עדיין לא הופך לגוף אחד. משא"כ חקיקה, כשחוקקים באבן החקיקה והאבן נעשים חתיכה אחד (שא"א לה' פרידם).

הרי לנו שלימוד התורה צריך להיות באופן של חקיקה, שנלמד וזה יכנס וייחקק בתוכינו, כיציקה אחת ממש.

(שולחן שבת)

הבה"ח יונה אדלר ני"ו – שיעור א'

"אם בחוקותי... ונתתי גשמיכם... (כו, ג')

הנהגת העולם בדרך הטבע היא עצמה נס, אלא שבני אדם מתרגלים לכך ושוכחים שגם הטבע הוא בורא עולם בכבודו ואז נדרשת הנהגה ניסית גלויה כדי להחזיר את האדם לידיעה שגם הטבע הוא הקב"ה.

על פי זה, כוונת התורה לומר שאם בחוקותי תלכו – אם תשמרו את התורה, היינו הנהגה טבעית, כי התורה ניתנה על פי הטבע, אז "ונתתי גשמיכם בעיתם" היינו כל הצרכים הגשמיים יהיו בזמנם על פי הטבע ולא יצטרכו לניסים שהם לא תכלית אלא אמצעי להחזיר את האדם לעבוד את בוראו בדרך הטבע.

ענינים בפרשה
הה"ג ר' אליהו שפירא שליט"א

פרשתנו, פרשת בחוקתי. נקראת לפני חג מתן תורה. וכתב הש"ה הקד' שהטעם משום 'תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה'. שהרי חג השבועות הוא יום הדין על פירות האילן, והאילן רומז לתורה, כדברי הפסוק: עץ חיים היא וכו'... והפירות הם כנגד המצוות.

ועל כן הפרשה פותחת בלשון – "אם בחוקתי תלכו (כנגד עמל התורה) ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם (מצוות התורה)". ומוסיף השלה"ק שחג השבועות הוא יום הדין על עמל התורה. והשפת אמת מוסיף שביום זה קובעים לאדם כמה חידושי תורה יזכה לחדש במהלך השנה.

התורה מביטחה - שכר גשמי להולך בדרכי התורה (חוץ מהשכר לעולם הבא) וצריך להבין הרי מבואר בגמ' (קידושין לח): "שכר מצווה בהאי עולמא ליכא" ואם כן, מדוע מקבלים את הבטחות התורה בעולם הזה?

ומבארים הרבה ממפרשי התורה שכאן השפע המובטח איננו בגדר נתינת שכר אלא - אם תעסקו בתורה, הקב"ה יצור שפע בעולם הזה כדי שיהיה לאדם את כל הזמן והאפשרות להשקיע בעמל התורה ובקיום מצוותיה.

אך מבארים גדולי החסידות עוד דרך מרכזית: הקדושת לוי מבאר את לשון הפסוק "ואת מצוותי תשמרו", מהו הלשון תשמרו? ומבאר: שהלשון נגזר מהפסוק (בראשית לז) "ואביו שמר את הדבר" - שהיה ממתין ומצפה מתי יתקיים. וכך בעשיית המצוות אפ"י אם לא סיפק בידו לקיים את המצוות בפועל. אלא ממתין ומצפה, מתי יזכה לקיים את המצווה נחשב כאילו עשה בפועל. כדברי הגמ' (קידושין מ.): "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה". ומוסיף האבני נזר: מי שעושה את המצווה בפועל, אך ללא הכנה וציפייה לעשיית המצווה חסר לו בעצם המצווה. וכדברי הפסוקים המרכזיים בפרשתנו על סיבת החמרת הקללות והעונשים, "ואם תלכו עמי קרי' ופרש": תלכו עראי במצוות ואז הוא ראוי לכל התוכחה.

ועוד מבאר התפארת שלמה, על הקושיא: שכר מצווה בהאי עולמא ליכא? דהביאור הוא שאמנם על עצם המצווה מקבל שכרו בעולם הבא, אך על הציפייה והתשוקה לקיום המצווה מקבל האדם את חלקו גם בעולם הזה.

וביאור הדבר על פי דברי העבודת ישראל (ואתחנן) על הפסוק (משלי מא) "מי הקדימני ואשלם" ומבואר במדרש: כלום עשית מזוהה עד שנתתי לך בית, מעקה עד שנתתי לך גג, ציצית עד שנתתי לך טלית.

זאת אומרת, שהקב"ה אומר לאדם אל תרגיש שמגיע לך שכר מצד הדין על עשיית המצווה שהרי כל היכולת שלך בעשיית המצווה היא מכך שנתתי לך את האפשרות לקיימה. ועוד הקדמתי לתת לך את השפע כדי שתוכל לקיימה. אך כל זה בעצם עשיית המצווה אך כשעושה את המצווה מאהבה ומצפה לקיום מצוותה, אז על עצם הציפייה והתשוקה כביכול הוא מקדים בעבודתו לבורא, ואז מגיע לו השכר בזכות.

וכפי שמבאר ר' צדוק: שמכל המצוות והחסדים של אברהם אבינו, מוזכר בתורה רק סיפור הכנסת האורחים למלאכים, אפ"י שהם לא הוצרכו כלל לחסד של אברהם, ורק לכבודו עשו עצמם כאילו הם אוכלים. והסיבה כי היה במצווה הזו רק המחשבה והרצון של אברהם. להודיע שעיקר עשיית המצווה הוא ההכנה והרצון והתשוקה למצווה.

ולכן אנו קוראים פרשה זו לפני יום מתן תורה שכל עבודתנו הייתה בקבלת התורה ההכנה והטהרה להיות כלי לקבל את השפע הנצחי. מה נאים הדברים אלינו תלמידים יקרים, בעת שאנו עומדים סמוך ונראה ליום מתן תורה. תיכף אנו נגשים לקבל את התורה, לאחר שה תעלינו בימי הספירה. נותרו לנו ימים ספורים להוסיף ולהתכונן כיאה ליום זה, הבה ניישם את הדברים הנפלאים ונזכה לשפע גדול ברו"ג אכ"ה.

מלתי דבריחתיא לתחילתא
הפה"מ מן קלצקי פ"י

שמריתו ותפירתו באי
שמריתו ותקע באי בחדה, ללא שום דרך לצאת ולתחילתו.

ברשותו של שמריתו יש רק צופל וקופסת גפוחרים.
לאחר כמה שעות פתם תוצא שוחת באי, פרצה שרפת,

ותאש תחלה לתתקרב לפינתו ולתקופו מפל עפר.
מה יפול שמריתו לעשות פרי לתפצלו?

לפתחו ותחיה יש לפנות לעורך המעשה

אליבא דהלפתא
הפה"מ צבי אפמזר גנסבת פ"י

"הליכה לבית הכנסת בציצית ובתפילין"

שאלה:
היכן המקום המועדף להניח תפילין, האם בבית (בחדר ביהכנ"ס), או בבית הכנסת עצמו?

תשובה:
המחבר כותב: (הלכות תפילין, סימן כה סעיף ב') "מי שהוא זהיר בטלית קטן ילבשו ויניח תפילין בביתו, וילך לבוש בציצית ומוכתר בתפילין לבית הכנסת ושם יתעטף בטלית גדול". והרמ"א כותב: "שהעולם נהגו להתעטף אף בטלית גדול קודם ולברך עליו ואח"כ מניח התפילין והולך לביהכנ"ס".

ובזהר הקדוש מפליגים חכמינו ז"ל בגודל מעלת ההולך מביתו לבית-הכנ"ס כשהוא מעוטף בציצית ומוכתר בתפילין; וז"ל: "וכשעושה כן ארבעה מלאכים מלווים אותו ומברכים אותו ומלאך רע עונה בעל כרחו אמן, ורוח הקודש מכריזה עליו ישראל אשר בך אתפאר והקב"ה משתבח בו" עכ"ל. *

ויש שנמנעים מלעשות כן, מכיוון שלפעמים בדרך לביהכנ"ס עוברים ליד מבואות מטונפות (ופחי אשפה שברחובות – נחלקו פוסקי זמננו אם הם גורמים להחשיב את סביבתם כמבואות המטונפים). ויש צורך שהתפילין יהיו מכוסים, אך את התפילין של ראש קשה מאוד לכסות לגמרי, וממילא לא יעזור הכיסוי.

ואף כשהולך לבית-הכנסת לפני 'זמן ציצית ותפילין' יש להימנע מלהניח בבית כיוון שהזמן עדיין לא מחייב.

שאלה:
האם גם כיום עדיף להניח תפילין בבית בגלל החשיבות שעליה מדבר הזהר הקדוש או לא משום חשש ליוהרא (גאווה) ומעבר במקומות המטונפים?

תשובה:
גם כיום אפשר להניח תפילין בבית וללכת מעוטר בטלית ותפילין לבית הכנסת ואין בזה משום יוהרא (גאווה) שכן רבים נוהגים כן. למעשה (מסקנת הדברים):

אמנם מי שזוהר ואינו עובר בתפילין מגולות ליד מבואות המטונפות, וודאי שראוי להניח בבית, וגם אותם שנמנעים מלהניח בביתם מהסיבות הנ"ל, ראוי להניח את התפילין כשמגיע לחצר של בית הכנסת, לפני שנכנס לבית הכנסת (במזדרון וכדומה), מפני שיש מעלה להיכנס לבית הכנסת כשהוא כבר מעוטר בטלית ותפילין.

עפ"י דברי הגה"ח רבי יחיאל יהודה נוישטאדט שליט"א:
לכתחילה יניח במקום (בחדר) הסמוך לבית הכנסת. ולמעשה הדבר מצוי בקרב רבים שמניחים בביהכנ"ס, ויש ללמד זכות.

*ונחלקו האחרונים האם עדיף להניח טו"ת בביתו בידוע שלכן לא יגיע לביהכנ"ס מהעשרה ראשונים, או שלהיות מעשרה ראשונים עדיף. (פסקי תשובות)

מפי מדרשא
הפה"מ פתלי עמר פ"י

"יש מאין"
עפ"י הה"ק הרש"ב מליובאוויטש: "יש שפי
זתפים בהם מעשית יצאה חדשה.
(1) "יש מאין". (2) "יש מיט".

ביאור הדברים:
כאשר בעל מלאכה יוצר כלי, הוא יוצר אותו "יש מיט", זאת אומרת: הוא יוצר אותו מחומר גלם שקיים כבר. ואם האומן יפסיק או יסיים את תה"ל לין בניית הכלי, הכלי ימשיך להתקיים ללא שום צורך בהתערבותו.

ומאידך כאשר הקב"ה ברא את העולם, הוא ברא אותו "יש מאין" הוא לא ברא את העולם משום חומר קיים, אלא ברא דבר מחדש לחלוטין, שניזון כל העת מכוחו. ובכל רגע ורגע הקב"ה מחדש את היצירה.

לכל יהודי יש חלק אלו-ה ממעל, וכל יום הקב"ה משפיע בנו מחדש. אנו קיימים ופועלים בזכות הניצוץ האלוקי. ואם חלילה יום אחד הקב"ה יפ"סיק את הניצוץ הזה אז לא יהיה שום קיום לעו"לם, בשונה לחלוטין מיצירתו של האדם שקיימת מעצמה.

ברצוני לחבר את הדברים בדרך משל, אלינו כאן במדרשה. בחור שמגיע למדרשה בתחילת דרכו הוא כמו "יש מיט" כשם שהאומן עוזב אותו הוא ממשיך להתקיים בלי שינויים. אבל אחרי שהוא את עובר את התהליך במדרשה במשך שנות לימודיו. ומיישם לעצמו את הערכים שלמה, את הידע שרכש, את המידות שמשרישים בנו והדרך ארץ וכו'.

אזי, כשהוא עוזב את המדרשה ויוצא להמשך דרכו הוא כבר בבחינת "יש מאין". מה שהוא רכש במדרשה הופך אותו למישהו מיוחד, לב-ריה שמתחדשת ומתקדמת בכל יום מכוח החלק האלו-ה שבנו. הוא יוסיף להפיץ אור. והאור הזה לא יכבה, ימשיך להאיר הלאה לעוד אנשים ול-עוד מעגלים.

אנו יכולים לראות זאת בשיעור ד שהולך לעזוב אותנו בסוף שנה

הניצוץ הזה לא יגמר ...
זה מה שמיוחד במדרשה שלנו.

(מבוסס על שיעורי 'מחשבת ישראל' הנלמדים במדרשה החסידית)

פעילות חודש אייר

עוד הפקה מוצלחת מבית היוצר של "מועצת התלמידים החדשה"... התוכנית נפתחה עם הרצאה מרתקת של הרב רמי לוי על סיפור חייו המרתק. ובהמשך יצאנו ל"טורניר ספורט" עם מלא אנרגיות תחת שרביטו של חבר המועצה בני ברים היקר.

ספרייה לשעות הפנאי

בתקופה האחרונה הושקעו מאמצים רבים לקדם את הפרויקט, כדי לספק עיסוקים מועילים לתלמידים אף בשעות הפנאי. ספרים רבים נוספו למדפים, ומשחקי קופסה חדשים נרכשו...

מהפנעה והמשמע בין פתלי המדרשה

הגינה

הפינה המוכרת, לכותרות חוזרת

שאלה עיונית – מבחן הלכה

עוד מושג שהפך לשם דבר במדרשה, חבורות, חבורות יוש"בים יחדיו וכותבים תשובות הלכתיות, תודות למסירותו של מנהל הפנימייה הרב פודולסקי היקר.

מבצע "מעלין בקודש" – שיעור א'

בשבועיים האחרונים של זמן החורף התקיים מבצע בעניין "נטילת ידיים", המצטיינים יצאו לערב רוחני/חוויתי בסמטאותיה של ירושלים העתיקה...

בחירות לראשות מועצת התלמידים

יום שלישי י"ב אדר, שעות הבוקר... כולנו יושבים בשורות מול הבמה, עליה יושבים חברי המועצה. מימין החברים שמסיימים קדנציה, ומש"מאל החברים שנכנסים זה עתה (ברגשים מה) לתפקיד החדש והמש"מעוטי – חברות בגוף הדומיננטי.

ובמרכז נצבים שיעה ובני - שני המועמדים לתפקיד הראשות. רא"שית הם מציגים את התוכנית, המיזמים והרעיונות מה שיגרום לבוחר ל"שלשל את הפתק הנכון "לטעמם" בקלפי. לאחמ"כ נערך העימות - התלמידים מקבלים זמן לשאלות, והמועמדים עונים. שני המועמדים יצאו מחוזקים מהעימות לקראת הבחירות, כשהם לוקחים עמם לקל"פי את האהדה והחום שקיבלו מהציבור. לאחר ספירת הקולות, הוכרזו התוצאות – שיעה במקום הראשון עם 37 קולות, בני עם 36 קולות. והשאר היסטוריה...

טיול אופניים – שכבה בוגרת

תלמידי שיעורי ג' וד' יצאו לטיול אופניים, בסוף זמן החורף, כתמורה לבחינות שקלא וטריא בעל פה בחומר הנלמד. מסלול האופניים היה מאתגר במיוחד, כ 5 שעות של רכיבה, ירידות תלולות זרועות אבנים, ומעברי מים. רוב התלמידים צלחו את המסלול בהנאה מרובה של עמידה באתגר, סיימו מפורקים ומלאי חוויות. המנגל אח"כ נערך באווירה טובה כשהתלמידים נרתמים לארגן לסייע ולהכין יחד למרות העייפות הגדולה, אכלו שבעו ונהנו. המסלול אורגן מרישא עד גמירא ע"י הרב משולם קליין בחן רב. כמו"כ יש לציין שסגן המנהל הרב משה מלמוד אף הצטרף למסלול המפרך יחד עם הצוות החינוכי.

לאורם נלך
עקף הפכה"ח יהודה שנוף פ"ח

אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש – ו' סיון חג השבועות

אור גדול

רבינו הקדוש, רבי ישראל בן אליעזר המ' כונה בעל שם טוב נולד בח"י אלול שנת ת"ס בעיירה אוקופ שבמערב אוקראינה. ימי ילדותו ונעורו של הבעש"ט אפופי מסתורין וסוה. ככל הידוע נולד להוריו שהיו מבוגרים מאוד והתייתם כילד. שנים רבות שימש כשומר בבית מדרש ועוזר למלמד תינוקות. ובחשאי היה עוסק בתורה ולמד כתבי קבלה ונסתה.

ימי התבודדות והתקדשות

בהיות רבינו כבן שמונה עשרה עזב את כפר הולדתו ועבר להיות מלמד בכפר שליד העיר הגדולה ברודי. כאן פגשו אחד מרבני העיר שהתרשם מיכולותיו ומידותיו הטובות ואירס לו את בתו. לאחר נישואיו עזב רבינו את העיר ונדד דרומה להרי הקרפטים שם המשיך להתבודד וללמוד תורה בסתר, וקנה לעצמו ידיעות רבות בתורה, תוך שהוא מנסה להסתיר את גדלותו ולהסוות את הליכותיו. לאחר קשיי פרנסה כיהן רבינו כשוחט בכמה עיירות ובסופו של דבר גיסו סייע לו לחזור פונדק ליד העיר קייטוב וממנו הייתה פרנסתו.

סיוע לעם ישראל

הבעל שם טוב עבר לעיר טלוסט ועדיין חי בעוני גדול. בהיותו בן 36 שנה התגלה לעולם, והחל לפעול כמרפא ובעל שם (כינוי לאדם העוסק בריפוי באמצעות שמות הקודש הנסתרים). הבעש"ט נדד בין עיירות אוקראינה, פעל ישועות, ריפא חולים וסייע להמוני העם באמצעות תפילותיו וקמיעותיו. בקמיעותיו נהג לרשום את שמו ובאמצעותו פעל ישועות.

הפצת תורת החסידות

בשנת ת"ק קבע רבינו את בית מדרשו בעיירה מז'יבוז אל העיירה נהרו תלמידיו הרבים ושם לימד והפיץ את תורת החסידות שחוללה מהפך ותחייה רוחנית של עם ישראל. אורו של רבינו משך רבנים ויחידי סגולה, שהיו יושבים לפניו להקשיב לתורתו ולחכמתו. כך נוצרה סביב לו חבורת חסידים תלמידי חכמים אך לא רק: גם אנשים פשוטים, שהיו זקוקים להוראתו והדרכתו בחייהם, נהרו אליו ורבינו קירבם וכיבדם מאוד. לפי תורתו אותה לימד ערכו של כל יהודי גדול כקטן הוא אינסופי ואת כולם יש לאהוב עד כלות. פעם כשראה את אחד מתלמידיו מנשק את בנו אמר לו: "דע לך, שאני אוהב את היהודי הפשוט ביותר, יותר ממה שאתה אוהב את בנך".

תורת החסידות מתבססת על תורת הסוד, והיא מלמדת שכל יהודי ויהודי הוא חלק אלוה-ממעל, ורק כשכולנו יחד ורק כאשר כל אחד נותן את חלקו ניתן להגיע אל הייעוד ואל הגאולה. כך גם מלמדת החד סידות כי גדול ערכו של הלב בעבודת ה', וכי יש לעבוד את ה' בשמחה וטוב לבב. המחשבה החסידית הטעימה את חשיבותה של הדבקות בה ואת הרעיון שעל האדם להחדיר את הנוכח חות האלוקית בכל היבט והיבט של מעשיו.

פטירתו

הבעל שם טוב נפטר במז'יבוז בחג השבועות ו' סיוון תק"כ, והניח אחריו את בנו הרה"ק רבי צבי ובתו הצדקנית מרת אדל.

תלמידיו ממשיכי דרכו

תלמידיו אחריו המשיכו את דרכו והפיצו את תורתו ברחבי העולם. הידועים שביניהם הם רבי דוב בער – המגיד ממעזריטש, רבי יעקב יוסף כהן מפולנאה בעל ה"תולדות יעקב יוסף", רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב ורבי פנחס מקוריץ. תלמידיהם המשיכו בדרכם והפיצו את תורת החסידות שהתפשטה. חצרות חסידיות בעלי דגשים שונים קמו במהלך השנים, כשכולן יונקים את כוחן ואת דרכן מאורו של הבעל שם טוב הממשיך להאיר עד ימינו אנן.

אורה לשבת
התפישתהגאולה שייפולד

"אם בחוקתי תלכו"

רש"י מבאר שכוונת הפסוק היא "שתהיו עמלים בתורה".

מעשה באברך משי שבא אצל הכהן הגול מאחיו – מרן החפץ חיים זצ"ל, וקבל באזניו ואמר:

"רבי, זה שנים הרבה הנני מתייגע ומ' תייגע בתורה ועדיין איני רואה סימן ברכה, אינני מצליח להבין דף גמרא עם המפרשים כהלכה, - ואם כן מה יהיה בסופי"?

סנט בו החפץ חיים ואמר לו בחיך: "אברך – האם ציווה אותנו הקדוש ברוך הוא בתורתו להיות רבי עקיבא אייגר'ס או הגאון מוילנא – כלום, ציוונו ה' להיות למדנים וגאונים"?

ממשיך ועונה הסבא קדישא ואומר – "לא נצטוונו בתורה אלא – והגית בו יומם ולילה – שתהיו עמלים בתור", הווי אומר: נעמול בה במסירות ונמשיך ונעמול בה, בין אם נהיה או לא נהיה חריפים, בקיאים ולמדנים".

וכאן קירב החפץ חיים את פיו לאוזנו של אותו אברך ואמר לו: "מי נקרא גנב – האם מי שידוע הלכות גניבה, הוא נקרא גנב, הוא זה אשר ידו שולח בממון חברו בפועל"?

והדברים שווים הם לגמרי כלפי ליי-מוד התורה. הלמדן הוא לא מי שידוע ללמוד, אלא מי שיושב ועוסק בתורה בפועל, כשם שאין קרוי גנב אלא זה שגונב בפועל ולא מי שבקי בהלכות גני-בה...

- והבטחה היא "ראשיתה מצער – ואחריתה ישגה מאוד", בימים אלו בהם אנו מצפים וסופרים את הימים לקראת קבלת התורה, יהיה ביאור זה לנגד עינינו – השאיפה היא ניצול הזמן במקסימום – שתהיו עמלים בתורה, ואז ונתתי גשמיכם בעתם – אכיה"ר –

א גוט שאבע'ס

אתה בחרתם
התפישתהגאולה סופת

יחיא גמר את תפילתו – בעל פה, חבש את תרבושו על ראשו סלסל את פאותיו הדק היטב ויצא מבית הכנסת. בדרכו אל בית המדרש, בקצה השני של העיר תעזו שבתים – שם הוא משמש כ'מורי' – עבר יחיא דרך ביתו של זכריה ידידו, וקנה ממנו בשישה ריאלים מספר צמחי 'חינא' לשם מעמד ה'חינא' של אחותו (מעמד אותו עושים בתימן לכלה ערב חתונתה) שתתקיים בעוד יומיים, וכשליבו שמח המשיך בדרכו כשהוא משנן את טעמי המקרא הייחודיים לבני תימן – אותם הולך הוא ללמד בשעה הקרובה...

יעקב, או כפי שנקרא הוא כאן, באמריקה, ג'אק, נעל את משרדו, אשר במרומי אחד הגורדי שחקים שבמנהטן, והתכוון לנסוע אל ביתו. העבודה קשה ומתישה, וכשיודע כי בסופו של דבר הוא בא הביתה, אל המנוחה והשלווה, נוסכת בו מחשבה זו כוח ומרץ. 'אך לא', נזכר הוא, 'איני יכול לחזור הביתה עתה, הרי לא הספקנו היום, אני והחברותא שלי, לסיים את ה'דף היומי', אותו אנו לומדים דבר יום ביומו, חוק ולא יעבור, קודם צאתנו אל מקום עבודתנו'. 'על לימוד התורה – אמר לעצמו תוך כדי סיבוב ההגה, מכיוון ביתו אל עבר בית המדרש – לא מוותרים, ויהי מה...!'

יחיאל-מאיר יצא מהשטיבעל בצעדים נמרצים, הוא חייב להספיק את הקולייקע הנוסעת מפאבניץ – עירו לוורשה הבי-רה, שם מתקיימת בעוד שעה מעמד הברית לנכד של הרב'ה. הוא מטיב את הדאשיקל שעל ראשו, מטיב את המכנסיים בתוככי הגרביים וחוגר את הגארטל היטב, ובמהירות – האופיינית ל'גערע בוחער' – שם פעמיו אל תחנת הקולייקע. על הקולייקע פוגש הוא את רעו איצ'ה-דוד ויחד צוללים הם במעמקי ה'שפת אמת ליקוטים' במאמריו הערבים על ברית מילה - - -

כשהשמש עולה ומאירה אט אט את היקום כולו, עומד היהודי ומברך 'ברוך אתה ה'... אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו', מהי השייכות והמחבר בין 'אשר בחר בנו מכל העמים' לבין 'ונתן לנו את תורתו'.

שלוש נקודות מעל פני כדור הארץ, שלושה נוסחאות שונות זה מזה, מסורת שונה, שמות שונים, מלבושים שונים, מנהגים שונים, דיבור שונה, הכל שונה. הרואה יאמר כי אלו הם שלושה אנשים משלושה עמים שונים, מייצגים הם כל אחד דת אחרת בעלת אופי וחוקים שונים האחד מן האחר. אך לא, משהו מחבר ביניהם, משהו אחד פנימי עמוק ואמתי נמצא אצל כל השלושה גם יחד, איזה שהוא 'כוח-מחבר' שנמצא בכל יהודי באשר הוא, אם בתימן אם בארצות הברית ואם בפולין, ובכל העולם כולו – "התורה" - - -

השי"ת מבטיח למשה רבינו טרם תחילת המכות בארץ מצרים (שמות ו ז) וְלִקְחֹתִי – כאשר תקבלו את התורה על הר סיני (אבן עזרא) – אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹקִים, וכך אמר גם משה רבינו, טרם מותו (דברים כו ט) הִסְכַּת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִיִּיתָ לְעָם לָהּ אֱלֹקִים. מעמד הר סיני הוא זה שיעשה אתכם לעם, הוא זה שיאחד אתכם בעמקי לבבכם ויקשר בינכם על אף ההבדל שבחיצוניותכם. לא ארץ ישראל ולא הניסים שנעשו לעם ישראל, כי אם מעמד הר סיני ונתנית התורה – היא אשר הפכה אותנו לעם. היטיב לבטא זאת רבינו סעדיה גאון בספרו האמונות והדעות (מאמר שלישי פרק ז) 'כי אומתנו אינה אומה כי אם בתורתה'.

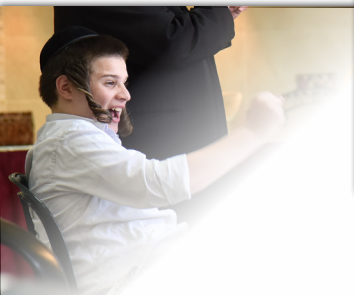
3,330 שנה מאחדת אותנו התורה כעם, במדבר ובארץ, בשנות רווחה ובגלויות. 3,330 שנה שאנו לומדים את אותה תורה ומקיימים את אותם מצוות. 3,330 שנה שאנו מציינים את אותם חגים, ראש השנה, יום כיפור, סוכות, פסח וש"בועות. 3,330 שנה מהדהדת באוזנו הדיבור האלוקי הנאמר מפי ה' אל בניו המאוחדים כאחד – בזכות התורה – אֶנְכִי ה' אֱלֹקֶיךָ...!

הודעה חשובה!

היכוננו:
ביום שני לאחר
תפילת שחרית,
תתקיים ההגדלה
הגדולה על מבצע
"בין הזמנים".

התודה והברכה

לרכז העלון
הבה"ח
אברהם בוימל
נציג שיעור ב'
במועצת התלמי-
דים, על ההשק-
עה הרבה להביא
לתוצר מושלם.
המערכת

אריה ויוסי מגישים:

לקוראינו הנאמנים, השקענו את
מיטב כוחותינו בהכנת כתבה מוש-
קעת ואקטואלית מתמיה, אך מסיבה
טכנית לא הספקנו להעביר לשבוע
זה, ניפגש בעז"ה בחודש הבא.

שלכם, אריה ויוסי

בס"ד

"סיור ר"ח סיון"

11:50 – כיבוד קל והתארגנות ליציאה

12:10 – יציאה

13:00 – "בקודש פנימה" אצל כ"ק האדמו"ר מקוסוב
ויזניץ שליט"א בבית שמש

- מנחה

14:30 – הגעה למערת התאומים (עטלפים)

- ארוחת צהריים

- מסלול וסיור במערה (עם פנסים) ובמדרון

17:00 – התרעננות בכריכה

19:00 – יציאה

19:30 – ארוחת ערב

המשך סדר היום כרגיל

**לתלמידים שמשותפים במבחן הבגרות תצא הסעה
ופרדת לבריכה. פרטים בהמשך.**

בברכה
הצוות

ברכת מזל טוב

הרב אהרן קרימריצין ומשפחתו לשמחת בר המצווה
משפחת הבה"ח יונה אדלר לנישואי הבת
משפחת הבה"ח אברהם קמינסקי לאירוסי הבן
משפחת הבה"ח דניאל שטרן לאירוסי הבן
משפחת גיהבה"ח צבי אביגדור גינסברג לאירוסי הבן

שהשמחה במעונם שמחות ממשפחת המזדושה

